

*«Είναι που η λέξη,
είναι που εντός του ηχοπυρήνα της,
ηχεί η χαοτική εξίσωση του μέλλοντός μας»
Έκτωρ Κακναβάτος*

Ξεκινώ την αφήγηση για τη δημιουργία της παράστασης «Ulrike- γράμματα από τη νεκρή πτέρυγα», με τους παραπάνω στίχους αφού στις επιστολές της Ουλρίκε Μάινχοφ υπάρχει αυτή ακριβώς η αγωνία στις λέξεις, τους ήχους, τους τριγμούς στις προτάσεις, για τον άνθρωπο, για το μέλλον, για την ελπίδα ακόμα και σε συνθήκες απόγνωσης και απελπισίας. Το έργο αποτελείται από έξι επιστολές που έγραψε η ίδια κατά την περίοδο φυλάκισής της (1972-1976) κι ενώ βρισκόταν μεταξύ λευκού κελιού και απομόνωσης.

Στη Γερμανία, λοιπόν, του 1970 κι ενώ είναι νωπές οι πληγές από το Άουσβιτς, το Μπιρκενάου, την Τρεμπλίνκα και όλες τις θηριωδίες που διέπραξαν οι Ναζί, φτιάχνονται φυλακές υψίστης ασφαλείας με λευκά, ηχομονωμένα κελιά με στόχο την αισθητηριακή απομόνωση των κρατούμενων. Σε συνθήκη όπου τα πάντα είναι λευκά, ο ήχος δεν είναι αντιληπτός, παράθυρο δεν υπάρχει, χάνεται η αίσθηση του χρόνου και του χώρου, η αίσθηση του σώματος, των σκέψεων και τελικά της λογικής. Η Ουλρίκε Μάινχοφ έπειτα από 8 μήνες σε λευκό βασανισμό παλεύει να αντέξει, τα καταφέρνει, και βάζει στο χαρτί τί βίωσε. Αυτό είναι το πρώτο γράμμα και ο κορμός της παράστασης μας. Είναι ανατριχιαστικό ακούγοντας αυτά τα λόγια το τί μπορεί ένας άνθρωπος να σκεφτεί για να βασανίσει έναν άλλον άνθρωπο, και παράλληλα εντυπωσιακό πώς ο άνθρωπος που μέσα του έχει βαθιά πίστη για τις ιδέες του αντέχει και επιμένει.

Αυτό το γράμμα ήταν η αρχή μιας περιπέτειας να βρω και άλλα που ενώ σαν περιεχόμενο και κατάσταση είναι διαφορετικά βγαίνουν από τον ίδιο πυρήνα, την ίδια δίνη. Όταν βρέθηκε το υλικό της παράστασης, η Φανή Βοβώνη, ο Σάββας Στρούμπος κι εγώ τις μεταφράσαμε λέξη προς λέξη. Ο κόσμος που ανοίχτηκε μπροστά μας και μέσα μας είναι σαν κάποιος να χαρακώνει κάποιον άλλον και αυτός ο άλλος αντί να σκληραίνει, ανθρωπεύει. Για μένα αυτή η παράσταση είναι ένα ταξίδι προς και για τον άνθρωπο.

Έπειτα από την αρχή, η επιθυμία μας ήταν να δημιουργήσουμε έναν κόσμο που οι αισθήσεις να βρίσκονται σε μια κατάσταση εξέγερσης, ο λόγος, η μουσική, η εικαστική εγκατάσταση και τα κοστούμια να δημιουργούν ένα πεδίο όπου το σώμα να μπορέσει να δραπετεύσει και να κραυγάσει. Η Κατερίνα Σωτηρίου και ο Σάββας Στρούμπος μιλούσαν για το σώμα στον Φράνσις Μπέικον που επιδιώκει να δραπετεύσει. Δεν είμαι εγώ που επιχειρώ να δραπετεύσω από το σώμα μου, είναι το σώμα που επιχειρεί να δραπετεύσει το ίδιο από έναν σπασμό. Ο σπασμός σε εμάς είναι η ωδίνη για την ελπίδα, για την πίστη ακόμα κι αν ο παλμός της καρδιάς σταματά.

Όπως γράφει ο Σάββας Μιχαήλ στο βιβλίο Homo Poeticus: «Κραυγή όχι για το δίκαιο αλλά για τη δικαιοσύνη της ζωής.» Για τη ζωή λοιπόν..